

Marea

Danab

Tăcerea se-așează în timp peste noi,
Nu mai sunt lacrimi, chemări și nici ploi,
Doar marea din suflet îngână un cânt
și-adoarme pe raza de lună-așteptând.

Ce-aștepti tu, mare? Ce vrei ca să știi?
Luna dispare când tăcerile-s vii,
Rămâne doar cerul cu gândul curat
și-aleargă spre sufletul cel însetat.

Căci marea nu-l poate deloc, ostoii,
Nici vise, poeme... sau ce ar mai fi...
O rază de soare spre suflet îmi vine
s-alunge furtuna din jur, și din mine!

Hai mare ! Aruncă din sufletul meu
ce-am strâns în tăcere. Tu, mare și eu!
Și du-te și tu ! Vreau liber să fiu,
De tine și vuietul tău să nu știu.

Doar cerul, al meu suflet să-l umple mereu
Și liber să fie... în Dumnezeu !

09.05.2020

Daniela Banita

*marea=aici rolul de lume.